

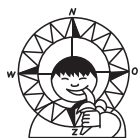
Annemarie begreep er niks van. Had ze zo raar op de grond liggen doen? Wat stom. Zelf wist ze alleen nog maar dat haar buik naar aanvoelde en dat ze heel bang werd. Van de rest wist ze niets.

Annemaries hersens werken soms een beetje anders dan die van andere kinderen. Soms valt ze zomaar op de grond, en dan weet ze later niet meer wat er is gebeurd. Ze heeft epilepsie.

De vlot geschreven verhalen uit de serie 'De ziekenboek' en 'De ziekenboek extra' gaan over medische situaties, verteld vanuit de belevingswereld van het kind. Boeken uit 'De ziekenboek' behandelen acute ziektes, aandoeningen of medische ingrepen, en helpen kinderen bij de voorbereiding op de behandeling of ingreep en de verwerking ervan. In de boeken uit 'De ziekenboek extra' komen chronische ziektes aan bod. Het verhaal gaat over de ziekte, de gevolgen en de behandeling, en helpt het kind bij het verwerken van de situatie. Ook is 'De ziekenboek extra' een goed hulpmiddel om de omgeving – bijvoorbeeld de klas – te laten begrijpen wat er speelt.

De vele illustraties ondersteunen en verlichten de situaties en verduidelijken de gebruikte medische voorwerpen. Achterin staat nuttige informatie voor de ouders.

De epilepsie van Annemarie beschrijft wat er in je hoofd gebeurt als je epilepsie hebt, het onderzoek in het ziekenhuis en de behandeling. Ook wordt verteld wat het betekent om epilepsie te hebben.

De Vier Windstreken

ISBN 978 90 5116 262 2

9 789051 162622

DE ZIEKENBOEG

EXTRA

Kliphuis – Van Vliet

De epilepsie van Annemarie

De Vier Windstreken

DE ZIEKENBOEG

EXTRA

De epilepsie van Annemarie

Christine Kliphuis
Helen van Vliet

Als je hersens soms op hol slaan

De Vier Windstreken

Met dank aan:

Rinze Neuteboom en Marie-Claire de Wit, kinderneurologen

Sophia Kinderziekenhuis/Erasmus MC

Liesbeth Rietveld, kinder-epilepsieverpleegkundige Sophia

Kinderziekenhuis/Erasmus MC

Tekst van Christine Kliphuis

met illustraties van Helen van Vliet

De epilepsie van Annemarie

Als je hersens soms op hol slaan

Op www.vierwindstreken.com kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vind je ook al onze boeken en andere artikelen.

© 2015 De Vier Windstreken, Rijswijk

Tekst van Christine Kliphuis

Omslag en illustraties van Helen van Vliet

Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland

NUR 213 / ISBN 978 90 5116 262 2

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Vier Windstreken

Een nieuwe school

‘Mam, ik wil mijn haar in een staartje.’

Annemarie staat voor de spiegel. Vandaag gaat ze voor het eerst naar haar nieuwe school. Ze is een beetje zenuwachtig. Hoe zal haar nieuwe klas zijn?

‘Ik heb al met de juf gepraat,’ zegt haar moeder. ‘Ze vindt het heel leuk dat je bij haar in de klas komt. En ze vindt het erg goed van je dat je zelf aan de klas wilt vertellen dat je epilepsie hebt. Als je een keer een aanval krijgt, weten de kinderen uit je klas wat er aan de hand is.’ Annemarie zucht. Ze weet dat het goed is om haar klasgenootjes over haar epilepsie te vertellen. En zelf wil ze het ook. Op haar vorige school heeft ze het ook gedaan en de kinderen waren heel aardig. Niemand pestte haar ermee. Maar ze vindt het niet leuk om het te vertellen. Ze wou dat ze geen epilepsie had. Soms schaamt ze zich ervoor.

Een jaar geleden begon het. Ze zat gewoon op de bank limonade te drinken. Toen kreeg ze plotseling een naar gevoel in haar buik. Ze werd heel bang en de wereld zag er ineens heel raar uit. Daarna wist ze niets meer. Totdat ze wakker werd en het verschrikte gezicht van haar moeder zag. Ze had geen idee wat er was gebeurd. Ze lag op de grond in de kamer, naast

de bank. Haar hele lijf deed pijn. Het ergste was de hoofdpijn en de pijn in haar tong. Daar had ze op gebeten, zonder dat ze het had gemerkt. Ze had ook in haar broek geplast. Ze was heel erg moe en wilde het liefst meteen gaan slapen.

De huisarts was snel gekomen. Haar moeder vertelde hem wat er was gebeurd.

Ze was net even in de keuken, toen ze hoorde

dat Annemarie een rare gil gaf. Ze was snel naar de kamer gegaan en schrok toen heel erg. Annemarie lag op de grond en schokte wild met haar armen en benen. Haar kiezen waren op elkaar geklemd. Uit haar mond kwam spuug met wat bloed. En haar gezicht was een beetje blauw. Het zag er eng uit. Ze had geprobeerd Annemarie wakker te maken, maar dat lukte niet. Het leek of ze heel vast sliep. Even later was het schokken gestopt en lag Annemarie stil op de grond. Daarna was ze langzaam wakker geworden.

‘Het duurde alles bij elkaar maar een paar minuten, maar het leek wel een uur!’ zei haar moeder tegen de dokter.

Annemarie begreep er niets van. Had ze zo raar op de grond liggen doen? Wat stom. Zelf wist ze alleen nog maar dat ze een naar gevoel in haar buik kreeg en dat ze heel bang werd. Van de rest wist ze niets. Maar haar moeder wel.

Annemarie vond het vervelend dat ze haar moeder zo aan het schrikken had gemaakt. En zelf was ze ook erg geschrokken. Er was van alles gebeurd zonder dat ze het had gemerkt. En zonder dat ze er iets tegen had kunnen doen.

Van de huisarts moest ze naar het ziekenhuis voor onderzoek. Haar moeder vertelde dat ze naar een speciale dokter ging, een neuroloog. 'Die dokter weet veel over hersens en hoe die werken,' zei haar moeder. 'Hij gaat kijken hoe het komt dat je een aanval hebt gekregen. Het kan zijn dat er in je hersens iets aan de hand is.'